

[Edvard Sørensen.]

Forslag vilde betyde, at Byrderne i stærkere Grad end efter det foreliggende Forslag vilde komme til at hvile paa dem, der har Bæreevne, og at Ansvarret forøges i Stedet for at svækkes.

Spørgsmaalet om Udligning er ikke noget nyt. Det forbavtede mig at høre, at Ministeren i sin Forelæggelsestale udtalte — Sp. 2946:

„Det Lovforslag, jeg nu har gennemgaaet, er jo det første omfattende Forsøg paa at opbygge et System for en Udligning af Kommunernes forskelligartede økonomiske Vilkaar.“

Hvad maan den tidligere Socialminister siger til en saadan Udtalelse? Mon ikke han er af den Opfattelse, at den mellemkommunale Refusionsordning, der blev gennemført sammen med Socialreformen, var et omfattende Forsøg paa at opbygge et System for en Udligning Kommunerne imellem? Og inden dette Systems Resultater har foreligget for to hele Regnskabsaar, saa tager Indenrigsministeren Tæten og halvvejs kasserer det Grundlag, der var bygget op, i Stedet for at rette Fejlene i den bestaaende Refusionsordning og derefter lade den afprøve for at se, hvor langt man kunde naa ad den Vej frem mod en retfærdig Udligning. Nej, Spørgsmaalet om Udligning er ikke noget nyt. Det erkendtes, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte det, allerede ved Skattelovene af 1903, hvor der stilledes et Beløb paa 1½ Mill. Kr. til Raadighed, vi kender det gennem Erhvervsbeskatningen og nu i de senere Aar gennem Refusionsordningen. Nu foreslaas der to nye Former, dels gennem Forslaget her og dels gennem Forslaget om Udligning mellem København, Frederiksberg og Gentofte. Det vil sige, at hvis disse Forslag bliver gennemført, saa er der fem forskellige Maader at udligne paa. Det bliver efterhaanden noget indviklet og vanskeligt at forstaa for de Kommunalmænd, som skal være med til at administrere. Mon ikke Tiden var inde til at forenkle Udligningen Kommunerne imellem, søge saa vidt muligt at faa det hele samlet under eet, i Stedet for at bygge den ene Overbygning oven paa den anden, saa der til sidst ingen er, der kan finde Rede i det hele? Hvis man skal finde Baggrunden for Forslaget, saa er det sikkert ikke helt forkert, naar jeg siger, at Baggrunden var det Forslag til Beslutning, mit Parti stillede i Folketinget den 15. Januar 1935 gaende ud paa at faa undersøgt, om Socialreformens Refusionsregler virkede, som Forudsætningen var, da Lo-

ven blev gennemført, eller der burde foretages Ændringer.

Dette Forslag resulterede i, at der fra det nedsatte Udvalg kom en Indstilling om at faa disse Forhold grundigt undersøgt, og denne Indstilling vedtoges enstemmigt i Folketinget den 3. April 1935. Den 2. Maj nedsatte Socialministeren et Udvalg til at foretage denne Undersøgelse og eventuelt stille Forslag til Ændring af Socialreformen, først og fremmest med Henblik paa Refusionsreglerne. Udvalget gik i Gang med Arbejdet og fik en Del Oplysninger og Beregninger frem. En Del af Materialet og Beregningerne er kommet frem i de Betænkninger, der er tilstillet Rigsdagen, men jeg savner detailleret Beregning over det Forslag, De samvirkende Sogneraadsforeninger har stillet, og jeg har Grund til at tro, at saadanne Beregninger foreligger. Ved et Udvalgs møde den 24. September forelaa der ifølge Betænkning for Udvalget Hovedtræk af et Lovforslag om Oprettelse af en fælleskommunal Udligningsfond, og da Udvalget havde set dette Forslag, standsede det sit Arbejde uden at have løst den Opgave, det havde paataget sig. Jeg føler Trang til at rette en Bebrejdelse mod Udvalget i den Anledning. Selv om der forelaa et saadant Udkast, var det efter min Mening Udvalgets Pligt at gøre sit Arbejde færdigt og foretage sin Indstilling til Ministeren. Det Spørgsmaal, Udvalget arbejdede med, trængte stærkt paa og burde have været ført frem til en hurtig Løsning, men ved at kaste et helt nyt, gennemgribende Forslag ind i Debatten maatte man være klar over, at det Spørgsmaal, der trængte paa, vilde blive skudt til Side, og at det nye Forslag vilde udskyde Tidspunktet for en fornuftig og forsvarlig Løsning af denne vigtige Sag. Det vilde have været naturligt, om Udvalget, som ogsaa et enkelt Medlem i sin Særdtalelse giver Udtryk for, havde ført sit Arbejde til Ende og ladet de Forslag om Ændringer i Refusionsreglerne, der kunde blive Enighed om eller et Flertal for, ligge Side om Side med det skitserede Forslag. Som sagt, det forbavter mig, at Udvalget og den daværende Socialminister bøjede af og ikke havde tilstrækkelig indre Styrke til at føre sit Arbejde til Ende. Der er egentlig Grund til at spørge den tidligere Socialminister, om der var andre og stærkere Kræfter, der standsede dette Udvalgsarbejde, da jeg har vanskeligt ved at tro, at Udvalget ved denne Skitses Fremkomst af sig selv gav op over for den Opgave, der var stillet det. Det skulde vel ikke være Valget i Oktober, der var den egentlige